

ՄԱԼԻԲՐԱՆԻՆ

Ինչ որ լալու ենք մենք քու վազհաս զերեզմանիդ վրայ,
Աստուածային արուեստը չէ, ոչ ալ իր գիտուն զադանիքները.
Պիտի ուսումնասիրէ ուրիշ մը այս արուեստը՝ զոր զու կը ստեղծէիր.
Հողիդ է. Նինելթ, և մեծութիւնդ անկեղծ,
Արտի մայրդ է որ միայն կը հասնի սիրտ,
Զոր ոչ ոք, թեզմէ վերջ, չպիտի տայ մեզ երբեք:

Ահ, զու կ'ապրէիր դեռ այս անդուսպ հողոյն մէջ,
Հոն եղաւ միակ չարդ, և ծածուկ ծանրութիւնն
Որուն տակ զեղեցիկ մարմինդ ծոկցաւ եղեղի մը պէս:
Նա դիմացաւ ընդհակար անողոք կոխին:
Ամենազօր Տէրն եղաւ, անհշատ Մուսան եղաւ
Որ իր հրեղէն բազուկներով քեզ զերեզման տարաւ:

Ինչու չէիր խեղդիր զու այս կեղանուտ բոցը
Զոր ծոցը բարախուն ամփոփել չէր կրնար:
Դու պիտի ապրէիր և պիտի տենէիր հետեզ
Այս յափաքած հանրութեան խառնամբոխը ծափաժայն
Որ այսօր կը շոայէ իր յեղեղով շնորհքներն
Մարդոց՝ որոնցմէ ոչ մին, անշուշտ, պէտք չէ անոնցմէ մեռնի:

Այսքան քիչ կը ճանչնայիր մարդկային ապերախտութիւնը,
Ինչ երազելով էր ուրեմն որ զքեզ անոնց համար սպաննէր.
Քանի մը փունջ ծաղիկ ուրեմն զքեզ այնքան ունայնամիտ կ'ընէին
Մինչեւ զաւ մեզ թափել ճշմարիտ արցունքներ քեմին վրայ,
Երբ այնքան հապիտներ և անուանի արուեստագէտներ
Հազար անգամ պտակուած, աչքերուն մէջ շիթ մը չունին:

Ինչու չլուխդ մէկդի չէիր զարմնիր ծպտելու
Ինչպէս կ'ընեն հոս հրը յուզում կը կեղծեն:
Աւագ. այնչափ սիրուած էիր, որ անշուշտ պիտի անցնէր:
Երբ Ոստի կ'երգէիր, փոխանակ ցնորհաւ,
Ինչու չէիր նայիր որ քնարդ լաւ բռնես
Պատահն այսպէս կ'ընէր. անոր չնմանէիր:

Զէի՛ր դիտիր զու ուրեմն, անխոհմ զերասանուէր,
Թէ այս անմիտ աղաղակներն որ արեղ կ'իլլէին,
Նիւարած ալաիդ կ'աւելցնէին տգունութիւնը:
Զէի՛ր դիտիր ուրեմն թէ հրաբորբոք քունքիդ վրայ
Չնոցք օրէ օր աւելի սարսաղան կը դուրսէր,
Եւ թէ ցաւը սիրել՝ զԱստուած փորձել է:

Զէի՛ր զգար զու ուրեմն թէ զեղեցիկ երիտասարդութիւնդ,
Վասնցած աչքերէդ վաակօրէն կը հոռէր,
Եւ ազնիւ հուրքեղ հեծկլաւով վեր կ'իլլէր.
Իրը տիրութիւնը կը տեսնէիր անոնց որ քեզ կը սիրէին
Զէի՛ր զգար զու ուրեմն որ մահաբեր արքեղութիւն մը
Կ'օրօրէր աստանդական կեանքդ իր յետին ճեղքերէն:

Այո՛, այո՛, դիտէիր որ թատրոնէ կ'իլլուր
Իրեւն մը պատանքիդ մէջ պէտք էր քեզ պատկել.
Երբ քեզ՝ աւազատորեն աւելի պազ՝ կը տանէին,
Երբ բծիշէր կապտորակ երակէդ,
Շէթ առ շէթ արեան ծորումդ կը տեսնէր,
Գիտէիր թէ ինչ մեռք քեզ կը շշտափէր:

Այո՛, այո՛, զիտէիր, և թէ այս կեանքիս մէջ,
Սիրելէն գառ լաւ քան չկայ, կրեմնի զուրս ճշմարիտ բան չկայ.
Ամէն իրկուն երգերով մէջ տգունելիդ կը զգայիր:
Դու կը ճանչնայիր աշխարհը, ամբոխն այս՝ նախածն ալ
Եւ, շախախուած մարմնովդ մէջ կեղրնացնելով հանճարդ,
Կը դիտէիր նաեւ Մաշեբրանի մահը:

Մեռի՛ր ուրեմն, մահդ քաղցր է և պարտքդ կատարուած,
Ինչ որ յաստիս հանճար կը կոչուէ՝ սիրելու պէտքն է.
Անկէ դուրս ամէն բան սոսոի է:
Եւ, որովհետեւ շուտ կամ ուշ մարդկային սէրը կը մոռցուի,
Մեծ հողայ մը և երկանիկ բախտի մը վիճակն է,
Շուռը փչել, քեղի պէս, աստուածային սերմը մը համար:

A. DE MUSSET